

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 560/2021
02.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Константина Ранкова, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 656/17 од 11.02.2019. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 109/19 од 12.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.06.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Константина Ранкова, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 656/17 од 11.02.2019. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 109/19 од 12.01.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 656/17 од 11.02.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца, за коју је одређено да се неће извршити под условом да окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и имовинскоправног захтева оштећеном у износу од 27.578,29 динара, док је за преостали износ имовинскоправног захтева оштећени упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 109/19 од 12.01.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Зрењанину К 656/17 од 11.02.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Константин Ранков, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или одбије оптужбу.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу одбачен.

Бранилац окривљеног АА у захтеву истиче да је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења за кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим, дана 11.09.2020. године.

Изнети наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, се по оцени Врховног касационог суда не могу прихватити као основани.

Из изреке пресуде Основног суда у Зрењанину К 656/17 од 11.02.2019. године, произилази да је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ, које је учињено у временском периоду од 11.09.2014. године до 11.03.2015. године.

Одредбом члана 203. став 1. КЗ, прописано је да ко туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист казниће се новчаном казном или затвором до три године.

Одредбом члана 103. тачка 6) КЗ, прописано је да ако у овом закону није друкчије одређено, кривично гоњење не може се предузети кад протекне три године од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко једне године.

Одредбом члана 104. став 6. КЗ, прописано је да застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају кад протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења.

Окривљени је оглашен кривим због извршења кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ, које је извршио у временском периоду од 11.09.2014. године до 11.03.2015. године, па имајући у виду одредбе члана 103. тачка 6) КЗ и члана 104. став

6. КЗ, застарелост кривичног гоњења је наступила 11.03.2021. године, јер су последње радње изрешења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим предузете 11.03.2015. године.

Кривични поступак против окривљеног АА правноснажно је окончан доношењем пресуде Вишег суда у Зрењанину Кж2 109/19 од 12.01.2021. године, дакле пре наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења против окривљеног због чега је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у делу у коме је поднет због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, оценио као неоснован.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у осталом делу је одбачен.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, само формално означавајући ову повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да се побијане пресуде заснивају на исказу представника оштећеног - сведока ББ, при чему бранилац уопште не наводи у чему се конкретно састоји незаконитост овог доказа, већ у суштини оспорава исказ наведеног сведока на који начин указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, напомињући да је сведок изјавила да је постојао налог за искључење јер је окривљени наводно био дужан за електричну енергију за 2015. годину.

Такође, бранилац окривљеног истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева, али не наводи у чему се састоји наведена повреда већ суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа наводима да из писаних доказа изведених током поступка произилази да је бројило произведено 1998. године, а да је исто оверено две године пре него што је произведено, тачније 1996. године, те да је вештак вештачио бројило које није ни видео.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и повреду закона из члана 441. став 3. КЗ, због које је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева, али не наводи у чему се састоји наведена повреда закона у погледу одлуке о имовинскоправном захтеву, већ суштински оспорава зашто је окривљеном наложено да плати износ наведен у изреци пресуде на име имовинскоправног захтева, на који начин оспорава утврђено чињенично стање, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости указује и на повреду члана 460. став 1. ЗКП, наводећи да образложење другостепене пресуде не садржи оцену битних жалбених навода и предлога, а која повреда не представља законски разлог због које је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, те је и у овом делу захтев браниоца окривљеног оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП-а, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим, како бранилац окривљеног у захтеву уопште не наводи у чему се састоји наведена повреда закона, то је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Константина Ранкова, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП и члана 485. став 4. и члана 484. ЗКП, захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић